

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., FEBRUARI 1917.

NO. 2.

Ett fall av grämlse och vansinne följer Everetts massakern.

Vem dödade löjtnant Curtiss den blodiga söndagen?

"Commercial Clubs" medlemmar önska sitta i juryn i Edith Frenettes mål.

Av Charles Ashleigh.
(Översatt från engelskan.)

Everett, Wash., den 6 jan 1917.
På den hemskt tragiska dagen den 5 november blev fem arbetare dödade av den mördande korselden från Everetts "skyddsvakt". Att minst fem dödades äro vi säkra på, men ett envist rykte är i omlopp att andra föllo över bord, och att dessas kroppar i all hemlighet sedan undanskaffats av de skyldiga som fruktade för de förfärande och anklagande vittnesbörd liksom buro. Ävenså dödades två extra polismän; löjtnant C. O. Curtiss av Nationalgardet och Jefferson Beard. Det är försvarsadvokatens absoluta mening att de dödades av korselden från den å motsatta dockan uppställda skvadronen. Trots detta sitta 74 arbetare, passagerare från "Verona", fängslade här anklagade för dessas död. Icke, som i första anklagelsen, för mordet å både Curtiss och Beard, utan har den ändrats till mordet å Jefferson Beard. Orsaken till denna ändring är betydelsefull och av inträse.

Varför anklagelsen ändrats.

De två ursprungliga angivelserna mot de häktade voro: för mord å löjtnant C. O. Curtiss. Senare, efter att ha haft dessa angivelser liggande i domstolen för 6 veckor, inlämnar distriktsadvokaten, O. T. Webb ett annat edligt intyg ("affidavit") vari han framhåller, att en laglig undersökning i dessa två angivelser visade att det troligen skulle bli omöjligt att få en fällande dom, varför han anhöll att de två inlämnade angivelserna blevo lagda åt sidan. Rätten beviljade denna anhållan. Omedelbart därefter inlämnade distriktsadvokaten tre angivelser mot 74 män, som han nu uppdelade i 3 grupper i stället för 2, och anklagade dem för mordet på Jefferson Beard endast.

Orsaker till ändringen.

Bakom denna åklagarens frontförändring ligger en grym historia, som distriktsadvokat Webb ej omtalar i sitt "affidavit". Värkliga fakta är att ingen av dessa 74 fängslade ej heller någon annan av passagerarna på båten, dödade Curtiss. Hr Webb vet detta, och varje människa i Snohomish County vet det också!

Curtiss dödades av en av deltagarna i sheriff McCross egen hord av insvurna medborgarvakter och beväpnade extra polisbanditer. På dödsbädden flämtade Curtiss själv ut denna ödesdigra historia. Curtiss' hustru vet att så är, och de som stodo vid dödsbädden ha omtalat historien.

Vansinne och fasa massakerns resultat.

På en bädd i ett privat sanatorium ligger en man vridande sig i ångest och ropar ut att han dödat sin vän, Curtiss.

Denne man har i Everett gått och burit på skjutvapen, men några dagar före den 5 nov, tog polisen vapnen ifrån honom på grund av, att mannen ifråga ansågs mindre vetande. Den 4 nov. påverkades han att inträda i sheriffens hop och hans vapen blev återlämnade till honom! Och på den blodiga söndagen den 5 november följde han den andra "skyddsvakten" till dockan för att hälsa "Veronas" passagerare — kämparna för yttrandefrihet — med en skur av varmt bly. Han säger att det var där han lossade skottet, som dödade Curtiss.

En fråga för myndigheterna.

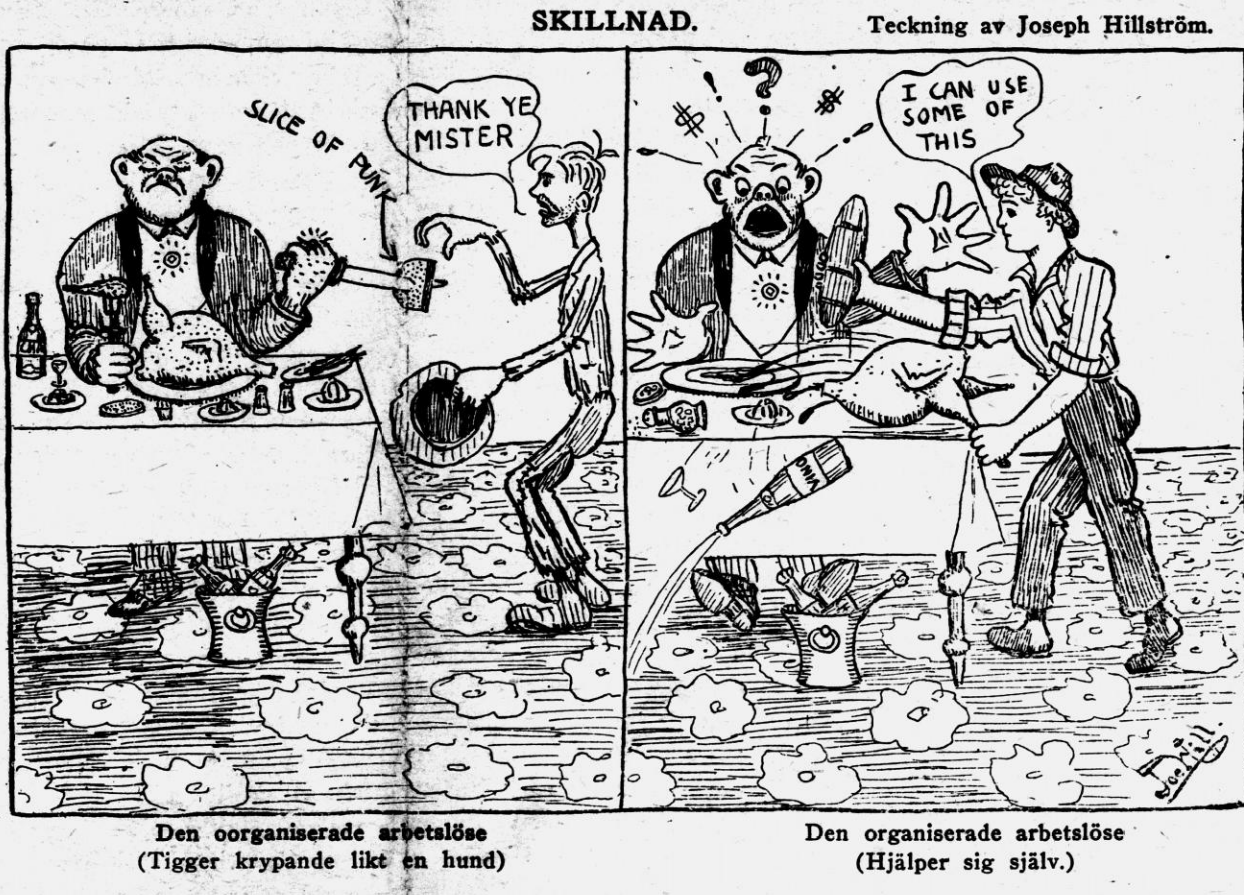
Om denna man var sinnessjuk vid tiden, vilket myndigheterna erkänt, skulle han ej återfått sitt vapen samt iklätt polismärke. Om han blev vansinnig efteråt; var det av samvetskval över att ha mördat sin vän? Om han var vid tillräckligt sunt förstånd att i ämbetets vägnar beväpnas den 4 november, varför är han då inte nu vid lika sunt förnuft, så att tilltro kan sättas till hans bekänneelse? Detta är frågor som timmertrustens i Snohomish county officiella verktyg få svårt att besvara!

Jury för Edith Frenette.

Rebell-kvinnans och kämpen för yttrandefriheten, Edith Frenette, första mål, anklagad för "olaga samankomst" kommer före i retten den 17 januari, och är juryn utsedd. Andra målet mot henne är försök att döda sheriff McCrae med revolver. Till första målet har insamlats 60 namn som överlämnats till McCrae, men 32 av dessa har han rapporterat "icke funna" eller av annan anledning fritagna från vittnesmål. Men ingen fritagning var begärd och icke heller var det svårt att finna Harry Ramwell, ledaren för Commercial Club, organisatören av den beryktade "skyddsvakten" och "Open shop" förespråkaren. Denna "gentleman" ämnar sitta i juryn för att rannsaka och dömma Edith Frenette! Naturligtvis är han opartisk! — som tigern mot lammet!

Skola de förlora?

Varje gång man besöker de fängslade ställa de samma fråga: hur är ställningen där ute? Nå-

väl, kamrater, hurudan är den? Sammansluter sig alla församlings- och yttrandefrihetsvänner till försvar för dessa 74 män, vars liv äro hotade? Eller skall denna laglösa beväpnade "Open shop" — mobb sända dem till galgen eller bakom tjocka dystra fängelsemurar? Vad gör DU för att hjälpa frigöra dessa kamrater? De stredo din strid; de stredo för arbetarnas yttranderätt; och de gå nu förlorade därest ej arbetarna komma till deras undsättning. Visa i handling, och icke endast till namnet, att du är en organiserad man. Gör din insats i denna stora kamp mot timmertrusten, som har för avsikt att krossa de organiserade arbetarna vid Stilla-havs-kusten!

Pängar behövs nu — omedelbart! Handlingens timma är slagen! Vakna upp, ni myriader av arbetets stora här! Från kapitalismens fängelsehåla i Everett ljuder ett rop om solidaritet. Skall det förbli ohört? Det är för DIG att bestämma!

Alla bidrag sändas till Herbert Mahler, Defense Com., Box 1878, Seattle, Wash.

Protester och resolutioner bör sändas till President Wilson och Governor Lister, Olympia, Wash. Skriv och fordra av eder kongressman och senator att en "congressional" undersökning företages angående mordet i Everett den 5 november 1916. Handla NU!

De fängslades i Everett Försvarskommitté.

Ordf. och kassör, Herbert Mahler; Publicitetsombud, Charles Ashleigh.

Adr.: Box 1878, Seattle, Wash.

Agitationsturne bland västerns skandinaver.

Se utförligt meddelande därom å 4 sidan i detta nummer.

SE HIT! En uppmaning till handling.

Från Centrala Sträjk-kommittén of I. W. W., Duluth, Minn.

Klasskamrater.

För första gången i Weyerhauser Timmertrust's historia ha slaverna rest sig i revolt mot sina utsgare.

Genom hela Norra Skogsdistriktet i Minnesota genljuder revoltuppmaningen och "lumberjacks" hå lystrat och svarat med allmän arbetsnedläggelse, i en strid som omfattar mera än fyra tusen män. Följden är att i dag alla "campar" stå tomma, sågverken äro stängda, dödstystnad är rådande: intet ljud av de glänsande yxhuggen, de brakande fallen av skogens jättar stör tystnaden, allt är övergivet och stilla, och därför säkra vistelseorter för smygande, fega "gunnen", vilka hålla vakt över sina herrars, skogsbaronernas, egendom.

Det har varit skogsbaronernas vana att betrakta sina arbetare, deras "timberbeasts" som de behagat kalla dem, som stackare som inte kunde organisera sig, de voro tillfredsställda: de voro så ödmjuka och behagligt undfallande dessa "jacks", och detta gjorde att de invagat sig i uppfattningen att vilken annan grupp som helst bland proletariatet kunde revoltera och strida för bättre förhållanden, alla med undantag av skogs- och sågverksarbetarna, "the lumber beasts."

Men det allt mera tilltagande eländet, det allt hårdare förtrycket av skogsarbetarna från arbetsgivarnas sida, de obeskrivligt snuskiga levnadsförhållanden under vilka "jacks" och deras olycksbröder sågverksarbetarna voro tvingade att leva i av de griga slaverna, tvingade att nöja sig med vad som bjöds dessa: de värsta moderna industriprater, vilka aldrig upphöra med att först, från folket i landet i sin helhet stjåla de utmärkta skogsmarkerna med dess härliga inne-

håll, vilket naturen givit hela mänskligheten i arv, ej till ett litet fåtal odagor, vilka sedan tvingsamma bestulna människor att arbeta på de stulna områdena för en beklagansvärt liten svältlön, som ej tillåter människovärdig existens, för dem som fälla träden, säga dem och frambringa de förädlade produkter som mänskligheten sedan utnyttjar för tillfredsställelse av sina behov av skönhet och nytta.

Men även en mask vänder sig, även mänskligt tålmod har en gräns och denna undergivenhetens gräns har nu överskridits av skogs- och sågverksarbetarna. Som en blick från klar himmel och med en hastighet som satte skräck i skogsbaronerna som alltid räknat med slavernas undergivenhet, bröt striden ut.

Arbetarna lämnade sina verktyg och maskiner i skog och sågverk, upprorsfanan höjdes, de fordrade från arbetsköparna sådana förbättringar som kunde lyfta dem från deras nuvarande ställning av djur ("beasts") till ett mänskligt levnadsplan.

Skogstrusten svarade på de berättigade fordringarna med våld och brutalitet. S. k. "gunnen" importerades i hundratals, aktiva arbetare kastades i fängelse i massor, hela styrkan av lag och ordning ställdes till skogsbaronernas förfogande. Poliserna i de olika landsdelarna där sträjken utbrutit, och polisdepartement över hela området var striden pågående för mänskligare förhållanden, voro utan undantag ägda av de samvetslösa skogsbolagen.

Ståltrusten på Mesaba gruvfält lånade beredvilligt sin armé av banditer, importerade under gruvsträjken där, till sin utsugande medbrottsling, Skogstrusten, för att med hjälp av dessa kråk med geväret i hand driva de sträjkan- de tillbaka, och tvinga den del av

Upp till handling!

Kamrater! åter har blodet flutit för vår sköna organisationsidé. Vilddjuren uti Everett ha njutit, o, vad sorglig syn att se då våra stridskamrater föllo blott för att de fordrat rätt, intill döden de föit höllo att fri en bunden mänskoätt.

Ni mördarbrackor, ni kan mörda, vår idé står fast ändå. Den internationella, den röda, den skall ut till var jordens vrå. Då är frihetstimmans slagen, vi fordra då vårt blod igen. O, jag längtar att få se den dagen då hatets flammor slukar våldets män.

Huru många liv skall offras?

O, jag beder, vakna, slav! mördarbandet måste krossas som stridens kämpar lagt i grav. Det är tid att gå till handling, om och vårt blod skall rinna bort. Jag vill dö för ljusets sanning, om min levnad också blir kort.
John Nyström.

slaverna som ännu ej revolterat att fortsätta arbeta.

Men förgäves ansträngde sig banditer, poliser, länsmän och extra polismanskap, de sträjkan- de voro rakryggade och äro det ännu. Men de intressen mot vilka de strida äro mäktiga, de vända nu sina blickar mot resten av arbetarklassen för det stöd de behöva, de fråga ej efter hjälp för ensamma män (ungkarlar) men klasskamrater — där finnes också gifta män med många munnar att mätta, bland de sträjkan- de, män som ha hustru och barn beroende av dem, och det är för dessa vi begära ert understöd.

Det är ej mycket vi begära av er, just ett litet handtag, sträjken är i det närmaste vunnen, nej, rättare den är redan vunnen. Skogstrusten har redan givit efter för många av arbetarnes fordringar, lönerna ha höjts, arbetsförhållandena ha förbättrats och det är en tidsfråga räknat i ett par veckor kanske när skogs- och sågverksarbetarna kunna gå tillbaka till arbetet, men då ej längre som djur utan som människor.

Det beror på er, resten, arbetarklassens ställning till de sträjkan- de. Vill den storma upp till stöd och solidaritet i denna omfattande och betydande strid?

Klasskamrat, din plikt är lätt fattad. Dessa män äro arbetare, de behöva ditt stöd nu. Den dag kommer när du behöver deras hjälp, glöm dem ej nu i behovets timma, de skola aldrig glömma det, om du behöver deras stöd i framtiden.

Kom ihåg att seger för dessa skogsarbetare mot Skogstrusten nu är en seger för dig, för hela arbetarklassen.

Klasskamrater, glöm ej detta! Sänd alla ekonomiska bidrag till: Ted Fraser, 530 West First Str., Duluth, Minn.

The Central Strike Committee
Bennie Waushawsky, ordf.

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Premerationspris: Helt år 50 cents. Läsnummer 5 cents. Återförläggare redovisar med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Tidningen redigeras och utges av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetsklassen och arbetsgivarklassen har ingenting gemensamt. Det kan inte bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och elände, och de få som utövar överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig på en klass, taget jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att göra sig till nytta för arbetarna. Klassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare blir ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nekade de andra yrkesföreningarna arbetsförmågan att vinna. Arbetarna till den tron, att arbetsklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetsklassens intressen uppfyllas endast genom en organisation som är en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlagas arbetet när en sträjk eller lockout utbryter i någon del därav, därigenom göra de en öfverflytt till en öfverflytt till en revolutionär: "ned med lönesystemet."

Det är arbetsklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionen ännu inte organiserad, för att de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när det samhälle är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt, uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Skogsarbetarnas sträjk i norra Minnesota

För första gången i den nu kända arbetarklassens historia är det som skogsarbetarna ha gått ut på en organiserad sträjk. I somras förklarade gruvarbetarna krig mot stålströmen och nu i vinter välsignas "lumber-trusten" av samma förklaring. Skogsarbetarna runt Gemmel, tillhörande International Lumber Co., äro nu stängda. De enda som numera synas runt dessa platser, äro några trotjänare och hyrd "skarp-skyttar" (människor ördare, prydda med statens stjärna).

Dessa ha till uppgift att skrämma sträjkande arbetare tillbaka till arbetet, men det verkar i motsatt riktning, ty alla äro medvetna om att ingens liv är i säkerhet, trots alla hans försök. Att han ej anträdde resan tillbaka igen belåten, är tydligt. Den 3 jan. ankom 25 "gunmen" till Gemmel, men deras ankomst blev ej så synnerligen väl omtyckt, ty hotellägarna vägrade att lämna rum och mat åt dem.

Att sträjk ej tillkommit av rent okynne utan av ytterst olidliga förhållanden rådande överallt inom denna industri, kan följande bevisa: Juldagens stora fäst bestod av: frusna potatis, svarta och bruna bönor, samt oxkött så ruttet, att vi tvingades att gå ut i fria luften och ta några råddande andetag. Samma storställda kalas hade alla som arbeta för Mr. Backus häruppe. Hurudana förhållanden äro här under den övriga delen av säsongen är lätt tänkbart.

Vi fingo löfte om nytt hö i våra bäddar två gånger i månaden, samt våra trasiga bomullsfiltar tvättade till våren, så att de voro rena till nästa höst när slävdriarna behöva oss igen. Denna förbättring trodde dom skulle avhålla oss från att gå ut på sträjk.

Nu under tiden sträjk pågår är ett nittiototal medlemmar bosatta i I. W. W. Hall, här i Bemidji. Stort möte avhölls i Kaplans Hall den 5 jan. och över 500 av stadens invånare hade tillfälle att höra hurudana förhållanden voro i skogsarbetarna.

Rapporter ha inkommit att arbetarna ha nedlagt arbetet överallt på såväl sågverken som på de olika arbetsplatserna i skogen. Allt tyder på ett ytterst gott resultat. Planen med sträjk är förstklassig och skogsarbetarna överallt tillsluta sig till organisationen, vilket tyder på att skogsarbetarna komma samtidigt att bygga upp en stark organisation.

Eder för industriell frihet, G. Warner, Herbert N. Anderson, press com.

EN NY LÄNK I M. T. W. KEDJAN.

En vacker invigning av det nya året.

Från San Pedro, Calif. meddelar kamrat Frank Wood, att en ny lokalavdelning av Marintransportarbetarna blivit bildad. Nya medlemmar strömma till organisationen dagligen. Inom en kort tid kommer nog meddelande att bli synligt i vår press att vi här ha en så praktiskt avdelning som någonstades i Amerika.

Skandinav: Låt se att ni manngant tillsluta eder till avdelningen och fören agitationen utåt tills varje man är organiserad. Det här av det föregående visat sig att arbetarnas enda räddning ligger i en stark organisation. Avd. Hall 801 Beacon, mitt emot City Park och Library.

Frank Wood, fin. sek.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen

Speciellt för Allarm av Ragnar Johanson.

VII.

Om den direkta aktionen.

Vi ha nu kommit in på ett område där skillnaden mellan I. W. W. och den revolutionära Syndikalismen är lika med noll. Men så berör också denna fråga det mest vitala av den revolutionära rörelsens element, taktiken, stridsföreläggningen.

Det blir här fråga om en koncentrerad iakttagelse av striden mellan kapital och arbete, om erfarenheter som arbetarklassen samlat om kapitalets svagaste punkter, under sin långa kamp emot utsugarna, och om utnyttjandet av dessa erfarenheter för att taktiken skall medföra önskvärda resultat.

Innan vi gå vidare vilja vi beröra de två viktigaste punkterna omkring vilka motståndet samlat sig mot den direkta aktions talsmän och deras idéer.

Den första av dessa punkter, den s. k. moraliska synpunkten är nog den svåraste därför att man där är hänvisad till det rena filosoferandet. Massor av arbetare som kapitalisternas moraliska filosofier framhålla alltid med vibrerande stämmor arbetarklassens plikter mot den s. k. rättssuppfattningen i samhället, och vid tillfället av revolt vädas ju också allt för ofta till de "rättänkande" arbetarna.

Och allt för ofta taga slavarne i olika länder emot berömmet om att vara "högt stående i moraliskt avseende", så högt att de ej vilja tillgripa de medel som otvivelaktigt skulle föra dem till önskvärdt resultat. Det kan aldrig nog kraftigt betonas att arbetarklassens etik är vitt skild ifrån den s. k. "rättssuppfattning" som i de moderna samhällena representeras av "lagar".

De moraliska skyldigheter som man söker pålägga alla individer och naturligtvis i första hand arbetarna, stämma alltid märkvärdigt väl överens med de besittarna klassernas intresse. Den revolutionära arbetaren vet också, hans erfarenhet har lärt honom, att ju mindre han tänker på "rätt och orätt", ju bättre för honom själv och de möjligheter han har att vinna önskvärdt resultat.

Grundprincipen i samhällets så kallade rättssuppfattning är ju den privata äganderätten. Omkring denna princip har sedan ett helt nät av lagar spunnits och på denna princip står och faller icke allena den moderna staten utan även hela kapitalistklassen. Vi behöva ju knappast påpeka att all ekonomisk kamp från arbetarnas sida bryter mot denna princip, och försök göres ju också oavbrutet att hindra all organisation som har till uppgift att ekonomiskt förbättra slavarne ställning.

Även från vår egen klass få vi allt för ofta höra uppfattningen att kapitalismen är "berättigad" att dess representanter ha sina "intressen", och vad värre är, de tro att arbetarnas och arbetarklassens intressen kunna förenas. Arbetarklassen har en egen moral, en egen etik som är lika enkel som den är praktisk. Den är kort och gott: Allting som är till förmån för mig och min klass är rätt. Och, för att taga en nära till hands varande jämförelse, detta är huvudprincipen i den oskrivna "rättssuppfattningen" inom motståndarklassens leder.

Det är på dessa moraliska begrepp vi i framtiden måste bygga vår kamp och vår rörelse, men begreppen måste delgivas massorna i form av agitation och upplysning, vilket ej är av fullt så stor vikt när det kommer till den direkta aktionen. Den läres bättre genom handling.

Vi vilja nu närmare granska den andra huvudpunkten ifråga om kritik av den direkta aktionen. Det framhålls ofta från en del

grupper av arbetare att den direkta aktionen ej kan vara arbetarna till någon nytta, den skulle förorsaka mera skada till våra intressen än vad den kan hjälpa oss. Det märkvärdigaste av allt är dock att de som ivrigast framhålla detta äro sådana individer som ej med allvar sökt att sätta sig in i vad saken egentligen gäller. Dessa typer inom arbetarklassens egna leder gå ofta långt i framhållandet av de samhällseliga "rättssuppfattningarna" än kapitalistklassens egna moralpredikanter.

De söka aldrig att för en minut tänka efter vad som är den egentliga orsaken till rekommenderandet av den direkta aktionen, att det är motståndarklassens sabotage mot oss under många år som givit oss vapnet i hand, att det är vår egenskap av producenter som gör oss skickliga att använda detsamma, och till sist att den direkta aktionen gör en aktiv klasskamp av varje arbetare.

Vad är nu direkt aktion frågar man. Det märkvärdigaste av allt är att kapitalisterna själva mycket väl veta vad det är. De söka också vapen för att bekämpa dem själva, att detta ej lyckas eller rättare i en snar framtid blir omöjligt beror på att den direkta aktionen är så intimt förbunden med själva produktionsprocessen att den ej kan hindras. Därför ser kapitalisten med tacksamhet det motstånd som möter de direkta aktionisterna från deras egna leder.

Med direkt aktion menas helt enkelt en direkt mot de ekonomiska orättvisorna riktad handling, kollektiv eller individuell som har till ändamål att förändra och förbättra det ekonomiska tillståndet för arbetarklassen i sin helhet eller en grupp därav.

Motsatsen till direkt är följande: indirekt aktion, vilket innefattar den parlamentariska aktionens alla omvägar, all slags skiljedoms- och avtalslagstiftning, medling och inblandning av andra s. k. myndigheter i konflikter mellan kapital och arbete. Den direkta aktionen med dess olika metoder av ekonomisk stridsföring gör proletariatet mera kampdugligt, mera beroende av sig självt, giver därför som följd större tillförlitlighet till den egna förmågan, och som ett helt, en ökad vigör åt slavarne själva.

Den kamp vi i dag kämpa är ekonomisk, det erkännes av alla. Att resultatet som ett helt blir politiskt, betyder inte att de ekonomiska medlen äro mindervärda, det endast understryker huru värdigt effektiva den direkta aktionens vapen äro.

Bland de under begreppet direkt aktion inrangerade mest kända medlen eller kampmetoderna äro: Sträjk, bojkotten, sabotagen och obstruktionen.

Bland de revolutionära syndikalisterna i Europa är även kooperativet ett av de medel som av dem anses äga stor betydelse och skola vi i det följande närmare ingå därpå.

Sträjk är väl det viktigaste vapnet och medför alltid gott resultat om den användes rätt. Men den måste då vara revolutionär. Därmed förstås; man måste slå hastigt och oförberett och vid för arbetsköparna olämpliga tillfällen. En följd av detta blir att de s. k. avtalen måste upphöra eller i de fall där de påtvingats en grupp arbetare, den s. k. moraliska skyldigheten att hålla dessa avtalen måste försvinna. Avtal med en viss fastställd tidslängd och lång uppsägningstid är ett äkta uttryck för vad vi kalla indirekt aktion.

På grund av sträiknyheter ha vi att avkorta kamr. Johansons intressanta och lärorika art. (Forts. i nästa n:r.)

Everettfallet

Inlägg av W. E.-hl.

Nu är händelsen skedd och nu måste vi försöka andra medel än vad vi tillförlitligt tillgripit, ty vi vilja röna andra resultat än vad vi gjorde i bl. a. Joe Hill-affären.

Skola vi sända brev till guvernörer, presidenter och andra betitlade herrar? Skola vi samla oss och hela arbetarklassen till jättestora protestmöten? Skola vi samla samur stora nog för engagerandet av någon eller några framstående advokater? Skola vi hävda våra konstitutionella rättigheter och vädja till amerikanska demokratin?

Av alla dessa resurser, vilka alla använts, finnes det endast en vilken är värd att ta i beaktande, de övriga kunna utan minsta förlust, men med stor förtjänst slopas.

Personligen understöder jag den tanken, om den möjligen kommer till stånd, att engagera en god advokat som tar hand om saken. Mitt förslag fölle då, naturligtvis, på Clarence Darrow. Hans oratoriska förmåga lämnar intet att önska, hans tal, om de tryckas, lämna de värdefullaste dokument, historiska och agitatoriska. Hans kriminologiska teorier äro de modäraste.

Honom, om han kan fås, är den enda värd att rekommendera.

Men det finnes kanske andra sätt och det är om dessa jag nu vill skriva. Vilket vore det bästa svar vi arbetare kunde ge auktoriteterna ute i Washington? — Den mäktiga generalsträjkens stolta svar. Till detta ändamål låtom oss arbeta.

Vår värderade kamrat E. M. skriver om, att vi ej äro mogna därför; men denna ursäkt borde väl en gång bli för gammal.

Låt oss nu försöka bli mogna, och låt oss var och en i sin gård agitera därför. Antag, att vi sände belysande skrivelser, eller, var det kunde låta sig göras, sände någon eller några värtaliga delegater till varje avdelning av A. F. of L., speciellt till transportarbetare- och järnvägsarbetarnas avdelningar. Orättvisan och våldet mot arbetarna i Everett äro så påtagliga, att alla borde inse sin plikt.

Att bojkotta hela Washington och utöva sabotage mot auktoriteterna och Commercials klubben i Everett borde vara en både lätt och angenäm sak. Vi borde anstränga oss till det yttersta för att inbränna vår makt och vår avsikt i sinnena på medlemmarne i denna samling skurkar, vilken går under namn av Commercials klubben. Vi borde lära dem och alla av deras band över hela landet, att det är vi som hädanefter råder över land och hav.

Järnvägsarbetarna, så nyligen in-seende sin makt, skulle törhända villigt lämna, en bisträckande hand, och finga våra fängslade kamrater deras stöd, då kunde vi redan på förhand triumfera. Men om något sådant skulle ske, vilket ännu är mycket problematiskt, då böra vi inte glömma alla de andra fängarna.

Om där funnos tillräckligt många sympatisörer att möjliggöra bildandet av en kooperativ handelsförening i Everett, borde en sådan etableras och alla de övriga inom staden, vilka stodo bakom massakern, bojkottas. Då kunde även sabotagen bedrivas kraftigare.

Det finnes hundra olika sätt om vi endast försökte, men låt oss inte mera försöka protester och petitionernas tvetydiga lycka.

Allarm sex-sidig

Nästa nummer av Allarm kommer att bli sex-sidig, på grund av agitationsturnén. Om den skall hålla samma format efter turnéns slut beror naturligtvis på våra prenumerations-samlarens flit i anskaffandet av nya prenumeranter. Exp.

Peter Krapotkin och den revolutionära arbetarrörelsen

Av Ed. Mattson.
(Forts. från föreg. n:r.)

V. Krapotkin har framdragit mångtaliga bevis och uppräknat de oändliga rikedomar, som mänskligheten redan äger och den underbara hop värkt och maskiner, som förvärvat genom det kollektiva arbetet och om det oerhörda kapital, som är nedlagt i städer och hus, odlade fält, fabriker, kommunikationer och skolor, bleve allmän ägendom, i stället för att kvarhållas i privatägendomen, skulle det vara lätt att skapa ett allmänt välstånd.

Industrialisterna söka ju också att ge arbetarna en idé om vad den nuvarande glänsande produktionen kunde vara under gynnsamma villkor.

"Låt oss tala," säger Krapotkin, "om de ostronfat, som kastas i havet för att hindra att ostronen skulle bli en föda för fattigt folk. Låt oss tala om dessa tusen och åter tusen lyxföremål — tyger, födoämnen m. m. — som behandlas på samma sätt som ostronen. Låt oss påminna om det sätt, på vilket man inskränker produktionen av ting, som är nödvändiga för alla människor! Hela härar av gruvarbetare begära intet bättre, än att varje dag få gräva fram kol och forsla det till dem, som dörra av köld. Men mycket ofta hindras de från att arbeta mera än tre dagar i veckan för att de höga priserna skola kunna hållas uppe. Tusentals vävare kunna icke få sköta sina vävstolar, under det att deras hustrur och barn icke ha annat än trasor att skylla sig med. Hundratals värkstäder stå överskattade, andra åter arbeta endast halv tid, då i varje civiliserad nation det finns miljoner av befolkningen, som icke begär annat än arbete, men som nekas detta."

Som sagt, Krapotkin bevisar vilket glänsande välstånd är alla ett väl ordnat produktionssystem skulle kunna framskapa.

Hans bevisföring användes ofta av alla världens revolutionärer i dag, utan att de dock uppsatt K. som auktoritet. — Krapotkins vetenskapliga studium av samhället lärde honom sanningen, det verkliga livet, i sig självt vetenskap, har lärt oss, att K:s bevisföring överensstämmer med verkligheterna. Just därför är det som varken Krapotkins eller någon annan av oss uppskattad eller värderad person blir någon auktoritet, utan framstår han endast som en oförfalskad ärlig revolutionär.

Då vi tala om ett väl ordnat produktionssystem, som skulle kunna framskapa välstånd åt alla i samhället, så säga vi som Krapotkin, att ett sådant ej kan komma tillstånd med mindre vi erövra produktionsmedlen. Och allt efter som vi göra progress på detta område, närma vi oss allt mera den oundvikliga episoden om alla slag, men glömt brödrörelsen. Det var den borgerliga idén, som härskade."

"Bröd, revolutionen måste ha bröd! Må andra hålla på med proklamationer med klingande fraser! Och må andra hålla tal om den politiska friheten!" Alldeles riktigt. Det är ge-

nom brödet för alla som revolutionen skall segra. Ett folk, som får äta sig mätt, skall bli svårt att styra! Sådan är vår uppfattning. Månen den icke är i överensstämmelse med verkligheten?

Men för att vi säga så, d. v. s. vi sätta brödrörelsen eller den ekonomiska som numro ett, för att vi påstå att huvudpunkterna i vår kamp är: sanitära förhållanden på arbetsplatserna; förkortandet av arbetsdagen till ett minimum först och främst för att arbetsgivaren icke må finna någon arbetslös, som han kan använda för att kuva oss till underkastelse vid konflikttillfällen, samt för att få mera fritid för inhämtandet av kunskaper stödda på senaste vetenskapliga fakta; att försäkra oss om allt det, som är nödvändigt för det materiella livet först; att revolutionen bör först och främst garantera var och en det dagliga brödet. Ledighet — sedan man fått brödet — det är det slutliga målet. För att vi säga så och strida efter dessa principer, så kallas vi av somliga för "brödfilosof" och av somliga för "utopister".

Så olika dömer folket! Andä är detta inte annat än vad t. ex. en Krapotkin har sagt och stridit för. "Luft, god föda, mindre slit och släp — det är detta vi skola begynna med" säger K. Vi säga: Ekonomisk frigörelse står först på dagordningen.

Men Krapotkin är vetenskapsmannen, hans arbeten, hans idéer beundras och tyckes ej våga angripa, men se industrialisterna dem kastar man sig över och söker nedgöra — det är ju endast arbetare inom denna rörelse, och därför så...

"Vi se att arbetaren, som är tvungen till en hård kamp för att kunna leva, är hänvisad till att aldrig lära känna dessa upphöjda njutningar — de högsta som människor kan uppnå — som vetenskapen och i synnerhet den vetenskapliga upptäckten, som konsten och i synnerhet det konstnärliga skapandet skänker. Det är för att lämna dem ledighet, möjlighet att utveckla sina intellektuella färdigheter, som revolutionen bör garantera var och en det dagliga brödet..."

Har syndikalismen eller I. W. W. någonsin sagt att den icke söker att tillfredsställa alla människors önskan om arbete?

Vi låta Krapotkin svara, ty svaret är av samma art som vårt. Det lyder ungefär så här: "Vi erkänna öppet, att då vi tänka på, se och leva i de avgrunder av nöd och lidande, som nu omger oss, då vi höra arbetarnas hjärtskrående rop, när de genomvandrar gatorna och söka arbete, då är det motbudande att diskutera den frågan: vad skall man göra i ett samhälle, där alla ätit sig mätta, för att tillfredsställa en person som önskar ha det så eller så. I stället säga vi: låt oss bli säkra om brödet först! Vad det eller det lyxföremålet e. d. angår få vi se sedan."

Peter Krapotkin, då du yttrade dessa ord var du inte "tänkandets" man!

"Socialister"

Av W. E.-hl.

På den nyligen avhållna socialistkongressen i Frankrike antogs en resolution vari staten uppmannas att vidtaga kraftiga åtgärder, så väl i ekonomiskt som i militäristiskt hänseende. I denna resolution heter det, att nationens alla resurser böra tagas i anspråk för att framkalla en snarare termination i kriget. Det var allmänt ansett att Tysklands fredsönskar och svar på pres. Wilsons not varit en snara och ingenting annat.

Vad skulle väl en krigstermination betyda för de franska socialisterna? och vad om dessa fredsprojekt voro snarar eller ej?

Vilka oerhörda skador kriget medfört, har dock alltid något gott kommit därur. Av det senaste slaget må räknas den fullständiga och tillintetgörande uppvissningen av vissa storskrävlars sanna färger. Vi gingo i vår stora enfald och tänkte att rätt var rött tills kriget kom och blottade falskheten och vi funno att vad som sågs rött var gult, smutsgult.

I trots av allt vårt skrävel på gator och möten om de franska socialisterna ha de likväl icke, i botten av sina hjärtan, höjt sig över den eländiga fosterländskhetens dy. Huvudsaken borde väl ha varit att få slut på kriget, att få fred. Framför dem ligger ett oändligt fält av uppbyggingsarbete, som dock för dem synes ha ett sekundärt värde.

För inte så värst många år sen hörde man hurusom samma socialister talade vitt och brett om att inskränka militärbudgeten: "Inte en man, inte ett öre åt militärismen", nu, däremot, vilja de utvidga den i sådan utsträckning, att landets alla resurser skola tagas i anspråk. För ville samma socialister bringa sin antimilitarism över tyska gränsen, i det att deras förnämsta agitatorer sökte anordna antimilitaristiska möten där, vilka dock icke mottogs med någon större välvillighet från de tyska "partivännerna" (?) sida. Nu sända de andra agitatorer med andra lärar.

Det synes som om alla följde med i den världsbetyrkade försvarsnihilisten Gustav Hervés lika farliga som löjliga tillbakagång.

De flesta av dessa människor ha fördömt känslomänniskorna, vilket de radikala ibland dem hänfullt kallades, och ordat om sina egna mera kalla beräknande naturer. Men varför ledas de ännu av sin patriotism, som blott är ett känslouttryck? Och varför dikteras deras beräkningar av fosterlandskänslan?

Det är endast en hårfin skillnad mellan den franske socialisten och den franske byråkraten, endast namnets skillnad, och detta är sorgligt nog fallet, så gott som överallt var socialisterna satta på provning.

Efter kriget borde göras en grundlig uträkning inom varje parti, varvid alla, som på något sätt deltagit i krigsvern, med bestämdhet och för alla tider drevs ut från de radikala förbunden. Ty alla dessa komma att under framtiden söka förklara alla sina dumheter, vilket får till följd en oerhörd tidspilla, och ännu värre, en genomgående rörelseförflackning.

Det unga element, vilket efter kriget kommer att resa en stolte byggad än vad de gamla kunde, få ej upptaga sin tid som åhörare till gamla pratsjuka till själ och kropp genom kriget vordna krympingar. Detta unga förbund skall handla och icke endast smida vackra klingande fraser om socialism och dess harmoni med patriotismens gungfly.

En ny kämpe

År 1917 inträdde som alla andra år, men dock med större hopp om lyckligare strider och bättre förståelse för vår sak. Redan från årets första början kan noteras att en ny kämpe i form av en arbetartidning kommit till världen. Det är den nyss utkomna tidningen "The Social War" som här åsyftas. Vi hälsa denna som ytterst välkommen. Om nu dessa kamraters uppfattning om klasskampsmetoder i en del fall skilja sig från vår, så är dock en sak den gemensamma — Klasskampen — och medel i densamma — Direkt Aktion.

Vi hoppas att framtida strider komma att visa dessa kamrater att icke några angrepp äro att räkna med utförd mot en välorganiserad kapitalistklass andra

Lag och rättvisa

Den sociala kampen rasar mera intensiv än någonsin; många äro de som ha fallit i striden emot utsugarna; ännu flera av de våra sitta nu fängslade, förmäktande i osunda och mörka pinoanstalter. De äro ej där emedan de begått någon grov förbrytelse av en eller annan sort, utan därför att de vågat att opponera sig emot den bestående samhällsordningen. Det är nämligen olagligt för oss arbetare nu att försöka att försvara och bibehålla våra rättigheter som människor. Snart så blir väl allt som man företager sig brottsligt, enligt överklassens rättsbegrepp. Att gå ut på stråk för att tilltvinga sig mera betalt, eller kortare arbetstid borde synas som arbetarnas berättigade privilegium; och ehuru det ej finnes någon lag ännu som förbjuder stråket, så är det alltid vid dessa tillfällen som kapitalisternas beväpnade vasaller äro framme och visar den pansrade näven. Och ve den arbetare då, som icke behagar dessa "gunnen". Det är ej nödvändigt att här relatera allt som dessa kapitalets lakejer har gjort och förövat emot fredliga arbetare som gått ut på stråk för mera bröd. Vi ha alltför fårska exempel på deras framfart, och som på samma gång tydligt visar oss att, oavsett hur brutalt och hänsynslöst de uppträda, de ändå förklarar att vara i sin "rätt." Det betyder föga eller intet om våra motståndare bryta emot någon paragraf i "lagboken", de gå ändå från straff emedan de besitta den — ekonomiska makten.

Emedan kapitalet förfogar över ekonomin så har det även kontroll över det politiska maskineriet, och detta utnyttjas också i alla dess former till att förtrycka arbetarna. Kapitalisterna sätta sig över lagen när detta gagnar deras ekonomiska intressen, men de äro icke desto mindre ytterst måna om att se efter att arbetarna böja sig under densamma, den må vara den mest tyranniska av lagar. Och om det händer ibland att någon arbetare ignorerar någon av dessa lagar så äro de s. k. "ordningens" väktare färdiga att sätta honom bakom lås och bom; och det är ofta som han får sitta arresterad flera veckor och även längre innan han ställes framför "rättsens" skrank. Och när äntligen han hör sin dom så är det mestadels det högsta möjliga straff, ty det måste statueras ett exempel andra till varning, att det icke duger att sätta sig upp mot kapitalet och dess förordningar.

Men å andra sidan, om någon av parastklassen begår ett lagbrott, så blir han ej alls behandlad som arbetaren, utan han tillåtes att behålla friheten om det ens en gång blir fråga om att arresteras honom.

Ja, sådan är rättvisan i detta land som påstås att vara det frästa i världen. Och ändå kommer en del och säger att det finnes någonting som heter: "Likhets inför lagen." Vet hut. Det finnes två slag av "rättvisa": en som alltid tillämpas på slaverna, samt en som de maktägande kalla för sin, och de ha alltid "rätten" på sin sida, ty de ha makten.

Alltså, makt är rätt. Så låt oss sträva att bli en makt, som vi kan ernå genom en stark ekonomisk organisation, och först då kunna vi hålla våra fiender stängna.

A. A.

Än dem som utföras av väl industriellt organiserade arbetare.

Det är "The International Propaganda Group in Chicago" som utger tidningen och vi hoppas att de lyckas.

Deras adr. är: 1605 Milwaukee Ave., Chicago, Ill.

Red.

En björnhistoria.

Här uppe i höga norden, där nybyggarna icke ha hunnit att få fast fot ännu, har kyrkan med sina värkt, prästerna, och dess lärar, slagit fasta rötter.

Mången som har läst om Alaska tror naturligtvis att allt som finns här uppe är guld, bovar och björnar, men som sagt, även här kyrkfolk. Vad nu de olika sekterna heter, och vem av dem som är den rätta kan vara det samma, men säkert är att deras gud är en dålig beskyddare då någon av dem möter en brunbjörn på stigen.

Det fick en av våra landsmän erfara utanför Seward en vinterkväll för något år sedan. Nämnade landsman, Otto Bergström, har ett nybygge 5 mil från staden och är det en hel del björnar där. Åtskilliga gånger var han varnad utav andra att åtminstone ha en bössa med sig, men alltid var det samma svar: det är orätt att bära gevär, och att döda något även om det är björn eller varg, å förresten så bevarar den gode guden mig nog bättre än något annat kan göra. Men så en kväll hade visst gud gått bort på kalas, eller hade han kanske väldigt bråttom på någon annan plats av världen, ty den kvällen hade han glömt bort totalt att det fanns någon mänsklig varelse i Alaska.

Strax före skymningen hade Otto kommit in till Seward för att köpa en del "grubb", som också kallas mat, och efter detta var gjort väntade han tills dess att det blev tid att gå på böne-möte.

Efter slutat möte slängde han påsen på ryggen och så bar det i väg på apostlahästarna ut till nybygget. Friskt och kallt var det och månen sken med sitt klara anlete ned på de snöhöjda viderna. Med glatt hjärta knogar nybyggarna i väg över den frusna stigen, ty hade han icke i kväll varit tillsammans med sina trosförvanter, och hade de icke anropat gud om hjälp, och nog ville han höra och hjälpa dem. Men utkommen 4 mil blir det annat utav. En stor brunbjörn kommer lurvande i motsatt riktning och naturligtvis är det ej tal om att han, som är skogens herre, skall lämna stigen. Nu äro goda råd dyra för Otto. Den inköpta provianten offerades åt nalle vilket han lät sig väl smaka och tog sig god tid med att förtära.

Skubba hade kanske ej varit lösnande att försöka, men taga en "chance" på att klättra upp i ett träd hade nog gått för sig. Men nej något sådant försöktes icke utan knäfull människan i snön och bad till den barmhärtige guden om hjälp. Men antagligen var något i olag däruppe, ty bönen blev ej hörd och var det nära att den trogne tjänaren hade fått släppa livet till. Men då hade det förstärks varit gudi behagligt och efter hans allvisa råd.

Då nalle hade slukat allt som fanns i säcken slog han till Otto ett tag så han damp, men ej nöjd härmed, sökte björnen krossa halskotorna med sina starka käkar. Följden av dessa smekningar var att Otto förlorade det ena örat och behövdes det 32 stygn för att sy tillsammans skrämmorna efter björntänderna. Hade ej två "trappers" varit på väg till staden och funnit Otto på vägen hade han nog frusit ihjäl, men tack till dessa och den goda kavajen som han hade, blev han räddad till livet.

Efter den betan går emellertid Otto aldrig ut mera utan bössa, men han tror ännu att det var gud som räddade honom.

Jag säger liksom berättarinnan, Mrs. Rewell, sade, att gud är bra att ha, men lita ej på karlen då du möter en brunbjörn på stigen.

Jag har hört historien av flera olika personer sedan och äro dessa av samma tanke, nämligen lita ej för säkert på en sak som du ej vet något om. Frank Hanson.

Deklarationen.

Av W. E.-hl.

När en medlem av I. W. W. sagt och lävt någonting så håller han vanligen det, och samma vitsord skänkes med glädje åt hela organisationen. Ty då denna har uppsatt ett mål strävas det i varje led att hinna det.

Det mest betydande steget, som enligt mitt förmenande, togs på den nyligen hållna kongressen var otvivelaktigt beslutet om I. W. W:s fullständiga antimilitaristiska hållning.

I ett land vars stödjepelare och mest betydande skrikhalsar, så vansinnigt ivra för en hittills i historien oöverträffad rustnings- och krigsfeber, måste ett sådant beslut hälsas välkommet.

Ingen organisation har hittills på ett manligare och radikalare sätt hävdadt och upplevat sin antipatriotism än I. W. W. Man kunde hoppas att försvarsnihilismen blott var en tidsfråga, vilken förre senare skulle komma till stånd.

Jag undrar huru många tänkt sig alla de personliga uppoftningar detta beslut bibringar våra djärva och dädlystna kamrater. Inför denna vår nya front komma kapitalisterna göra sina kraftigaste anfall. Om det finnes något sådant som "större hänsynslöshet", komma Amerikas panningekungar göra användning därav. Denna fras kan föga mer ha någon tillämpning visavi amerikanska kapitalister, ty de ha sedan decennier hamrat på oss med all den hänsynslöshet deras avgudade institutioner kunnat ge rum för. Deras brutalitet saknar motstycke i något land.

Men Industrial Workers medlemmar ha fyllt fångelser för. För straffen finnes ingen räddslamer; den enda skräck känd ibland dem är faran för att arbetarna ej skola vakna förrän det är försent, att de ej skola hinna skaka sömnens och likgiltighetens boior av i tid att förhindra de väldiges hadesplaner i militäristiskt hänseende.

Våra motståndare rycka på axlarna åt fåtaligheten inom våra led. Huru skola dessa kunna utföra sina planer, tänka de.

Förlåt! men ett fåtal har gjort underverk förr! Vi äro många nog för att utgöra gnistan till den världsomfattande elden. Hade de europeiska syndikalisterna haft samma gry i sig som de amerikanska industrialisterna, vem vet då om kriget någonsin kunnat börjas. När, nu, på kongressen de uttalar sig för att möta krigsförklaringen med generalsträjk, så vet vi med säkerhet, att de handla så.

Vi ha alltid hört sägas att antimilitarismen varit en fråga med mindre aktuellt värde, och fastän denna militarism vid varje betydande sträktillfälle slagit oss i ansiktet med den hårdaste handen, ha vi likväl alltför länge blundat och uraktlåt att möta den. När vi nu på allvar beslutat oss för det, så är det med nya förhoppningar och större glädje vi erkänna oss vara en del av denna klass, vilken beredd på allt vad komma må, oryggligt bestämt sig för störtandet av en av mänsklighetens mörkaste skamfläckar.

Till detta, må vi rusta! Vi tro på rustning och på krig, vi vända ej den andra kinden till. Vi tro på kriget mellan fattig och rik, och att det avgörande slaget snart skall hållas. Vi skola icke sönderskjuta och ramponera byggnaderna; men vi skola sönderskjuta de uråldriga dogmerna om staten, privatkapitalismen och allting annat murkat och förfädat.

Vi tro på strid, striden mot våra enda fiender, de blodbestänkta mördrarna och förtryckarna.

Efterblivna människor måste man säga de äro som förneka värdet av en ekonomisk kamporganisation.

Varför du skulle organisera dig?

Arbetare, Klasskamrater.

Det är nu på hög tid att vi organisera oss. De så mycket omtalade goda tiderna som en följd av kriget, komma ej att räkna länge! När de oerhörda massor av krigsorder som nu fyllas för Europa sluta upp att inkomma, då uppkommer en betänklighet för arbetarklassen. Tusentals arbetare komma då att bli arbetslösa.

Moderna maskiner ha under den period som kriget pågått, på grund av den stora efterfrågan på varor utvecklats så kolossalt, att när kriget avstannar och efterfrågan upphör, det blir möjligt att med ett fåtal arbetare fylla det behov som finnes.

Detta menas att arbetarna här i Amerika komma att anställas i arbete endast en kort tid på året.

För närvarande äro Europas arbetare i krig mot varandra och producera intet till sitt eget uppehåll, allt detta erhålla de från Amerika. Detta kommer helt naturligt att ta slut i och med krigets avstannande.

Då kommer frågan att resas: Äro vi beredda att möta ett sådant motstånd. Frågan gäller, äro vi starka nog att möta denna situation. Ha vi en nog stark organisation?

I. W. W. påstår och bevisar att vi ha, om vi bereda oss på det samma nu. Den enda möjlighet som finnes för oss att lösa problemet är, att förkorta arbetstiden, så, att vi på detta sätt tvinga arbetsgivarna att ha hela arbetarklassen i arbete.

Detta kan bli gjort! Låt oss gå tillsammans i en enda stor organisation och på detta sätt skydda oss själva.

För närvarande talas det mycket om fred. De stora finansmännen vilja ha slut på kriget, enär de tycka sig se det oerhörda slöseri det är orsaken till.

Vi skulle alla skynda på att organisera den makt vi äro i behov av för att möta dessa nya förhållanden, snart komma dessa att tvinga oss till detsamma.

Under tiden vi organisera denna makt, måste vi genom den samma skapa bättre förhållanden för oss själva, detta är: förkorta arbetstiden, höja avlöningen och förbättra arbetsförhållandena så att vi kunna leva ett människovärdigt liv. Genom uppbyggandet av en enda stor industriell organisation lyckas vi att göra detsamma, och ej nog därmed, vi kunna också behålla vad vi redan ha tillkämpat oss.

Det blir också möjligt att gå längre och längre framåt, så att vi inom en kort tid kunna ta hand om det stora produktionsmaskineriet och driva det till gemensamt gagn, och på detta sätt bli produktions och distributions mästare.

Vårt måtto är: Arbetets frukter åt dem som arbeta. Kapitalistklassen har aldrig förr så som nu varit angelägen om att döda den moderna organisationens idéer, därför, att denna organisation är den enda faktor som förmår tvinga dem till eftergift. Det är denna organisation som söker fullt kontroll på arbetsplatserna varhållst och av vad sort de än äro. Många av eder ha hört arbetsgivarna säga såhär: vi vill icke ha någon organisation att bestämma hur vi skola leda detta arbete. De vilja naturligtvis trots det att de ej själva utföra något produktivt arbete bestämma hur länge vi skola arbeta och vår betalning. Den organiserade arbetarens svar är: vi ta risken att mista liv och lem under utförandet av arbetet, vi mista liv och lem på grund av otillräckliga skyddsanordningar, vi lida under olidliga arbetsförhållanden, samtidigt som vi frambringa all rikedom, därför skola vi bestämma.

Vi ha hustru och barn att försörja och skydda, samtidigt som den kommande generationens väl och ve i stort sett är beroende av oss. Detta är nog för oss att ta fullt kontroll över det hela så att vi kunna leva ett liv som människor skola göra.

Ni se av ovanstående kontrasten mellan dess två faktorer: En profithungrig kapitalistklass och en välorganiserad arbetarklass.

Den förra vill ha, och söker med alla till buds befintliga medel få längre arbetstid och mindre avlöning för arbetarna, samtidigt som de också vilja fullt bestämma under vilka förhållanden dessa skola arbeta. De industriellt organiserade arbetarna däremot ha absolut i stick och stäv gående inträsen.

Nu reses huvudfrågan: Vem har och vem skall ha makten att framtvunga sina fordringar?

Arbetsgivarna organisera sig fullständigt för att hålla arbetarna i sin förtryckta ställning. Vi måste därför gå tillsammans för att tillbakaslä alla försök att förslava oss samtidigt som vi själva måste resa oss över de förra, och bestämma våra egna levnadsförhållanden. Varje människa har samma rätt att organisera sig och skydda sitt inträse, mellan denna rätt kommer makten, vilken bestämmer vem som är den dominerande.

Nu alla arbetare: Gån tillsammans och uppbyggen den makt som för alltid nedbryter den kapitalistiska. Bliv medlem av den enda stora organisationen för alla arbetare i alla industrier.

"RECRUITING UNIONS" OCH DESS FUNKTION.

En recruiting union har blivit etablerad i Philadelphia, Pa. Dennes uppgift är att förena alla arbetare inom ramen av Industrial Workers of the World, vilka äro intresserade, och villiga att hjälpa till med uppbyggandet av en enda stor industriell organisation.

ARBETSMETOD FÖR RECRUITING UNIONS.

"Recruiting Unions" beviljar medlemskap åt alla arbetare inom alla industrier där ingen industriell organisation finnes i den industri den sökande medlemmen är sysselsatt. Den vill fungera med delegater inom och utom Philadelphia och försöka alla sådana platser som det visar sig vara klokt att försöka. Alla pålitliga medlemmar erhålla "credentials", vilket ger dem rätt att intaga nya medlemmar och upptaga månadsavgifter.

VÅRT ORGANISATIONSMASKINERI.

Organisatorer talande alla olika språk komma att anställas för att hålla möten överallt och för vilken grupp av arbetare som helst, som önskar lära känna I. W. W. principer. På detta sätt blir "The Recruiting Union" en organisationsmaskin av oskattbar betydelse för "The Industrial Union." Recruiting Union vill etablera det mest effektiva och moderna system att agitera och organisera, det är tänkbart.

Systemet är i närmaste grad detsamma som använts för uppbyggandet av "Agriculture Workers Union" 400 av I. W. W., vilken på kortare tid än två år vunnit över 25,000 medlemmar.

STÖD FÖR "INDUSTRIAL UNIONS."

Recruiting Unions kommer att noga se efter sina medlemmar, och så snart det visar sig att det finnes nog medlemmar inom den samma sysselsatta inom en industri så att dessa kunna bilda sin egen Industrial Union göres detsamma. Recruiting Union kommer att med hela sin kraft betrygga densammes existens och utveckling. Moraliskt och finansiellt stöd kommer alltid att givas alla Industriella organisationer där det visar sig nödvändigt.

All kraft kommer att koncentreras på den metoden att bygga upp en stor industriell organisation för alla arbetare inom alla industrier.

På ovan omtalade sätt nämligen att ha delegater ute överallt för intagandet av nya medlemmar och upptagning av månadsavgifter, skola vi lyckas utveckla en organisationsmaskin vars styrka kommer att bli känd här ute i Östern. Ingen plats finnes där den är så välbehövlig som just här.

BLIV MEDLEM NU.

Bliv omedelbart medlem i den Industriella lokalavdelningen där du arbetar! Om sådan ej finnes av I. W. W. där, bliv då medlem av "The Recruiting Union."

Inträdesavgift \$2.00. Månadsavgift 50 cents. Uttag medlemsbok av delegaten, sänd in inträdesansökan genom brev eller infin dig personligen hos

RECRUITING UNION NO. 1 I. W. W.

W. T. Nef, Secretary-Treasurer,
800 Parkway Building,
PHILADELPHIA, PA.

FRÅN EXPEDITIONEN.

När Allarms Red. och Exp. Kommitté för cirka ett år sedan

beslöt att intaga annonser i tidningen, så var detta mera som ett försök att därigenom upphjälpa ekonomin. Vi meddelade då alla våra läsare, att om denna åtgärd ej skulle fylla sitt mål, vi då skulle upphöra med att vidare intaga annonser. Som ni alla känner till, så utföres allt arbete för tidningen på vår fritid, d. v. s. den tid som blir över efter vi slavat från 8—10 timmar för våra respektiva arbetsköpare. Det har därför ej blivit någon tid över för anskaffande av annonser. Kommittén har därför beslutat att när nu tiden för de annonser som varit införda är utlupen, vi ej mera i Allarm intaga kapitalistiska annonser.

Alla inkomster som tidningen hädanefter får blir vad vi kan inbringa genom prenumerationer och lösnommersförsäljning, därför blir det för alla kamrater som äro värligt intresserade för Allarms framgång, att mer än hitills lägga an på att samla prenumarer. Ävenså vill vi uppmana våra kommissionärer att redovisa punktligt.

Av sångboken ha vi nu endast cirka 100 exemplar kvar. De kamrater som önska sångböcker för återförsäljning torde rekvirera dem fortast möjligt.

Allarm har donerat 500 ex. till Everett defence committee, och sångböcker kan möjligen erhållas från dem. Adress: Box 1878 Seattle, Wash.

I trots av att en del av våra kommissionärer flera gånger erhållit uppmärksamhet på redovisa för rekryterade tidningar, så ha de uraktlåtit att avbetala sin skuld. Vi se oss därför tvingade att i händelse ej dessa uppgöra sina mellanhanden med Allarm inom en kort tid meddela deras namn samt beloppet de stå i skuld för. Från Salt Lake City, Utah, speciellt önska vi se löftet infriat, av den personen som hade hand om försäljningen.

Förnya eder prenumeration.

Har du skandinaviske arbetare prenumererat på ALLARM för 1917?

Om icke så är fallet, gör det omedelbart! Du ångrar dig icke, det kan Allarms nuvarande stora läsekrets betyga. Priset är endast 50 cents för helt år. Dina vänner och kamrater i gamla landet komma ej att skälla ner dig om du skickar dem en årsprenumeration på densamma. Priset är till utlandet 75 cents, likaledes för helt år. Exp.

Man säger — hur skola människorna kunna leva utan regeringar, det vill säga, utan våldet? Man borde i stället säga: hur kunna människorna, förnuftiga varelser, leva, då de erkänna våldet och icke den förnuftiga endrätten, som det inre föreningsbandet i sitt liv.

Så länge staten finnes och det för dess våldsmakt hållande nödvändiga våldet, i vad form det vara må kan det ej finnas någon frihet

någon verklig frihet, det som alla människor förstått under detta ord.

Människor som hålla fast vid sitt slaveri av tron på staten, likna burfåglar som fastän dörren till buren står öppen fortfarande att sitta kvar i fångenskapen, dels av vana, dels därför att de icke förstå, att de äro fria.

Man köper en rock, en häst, ett hus. Då betalar man säljaren för utfört arbete, för något som han frambragt eller som han själv köpt av den som gjort det. Men om man betalar något för jorden, så betalar man ju för något, som ingen frambragt, som fanns, förrän människan var till för ett värde, som ej skapats av honom personligen, utan av det samhälle varav man är medlem.

Leo Tolstoy.

KAMRATERNA SCARLETT, TRESKA OCH SMITH ÄRO FRIA.
KAMRATERNA MASONOVICH, NIKICK, CERNO-COROVICH DÖMDA TILL ETT ARS FÄNGELSE.

På grund av Allarms begränsade utrymme måste vi lämna ute det intressanta och lärorika förhörsprotokollet, och som hastigast lämna ovanstående upplysning.

Ni minns alla hur högt ståltrusten satt upp näsan när de tre kamraterna Tresca, Scarlett och Smith blevo häktade. Alla som ej behagade ståltrusten skulle dödas. Nu i december 1916 hade den betydligt sänkt rösten.

Ett år från den 15 december 1916 skola de tre fängslade kamraterna vara fria.

Ståltrustens blodiga gap är över deras nackar och ögon på dig klasskamrat. Om icke fängelse dörrarna öppnas åt dem på given minut, så var beredd att handla.

Denna beredskap bör du arangera nu, ty det är det största garanten för att de bliva fria.

Se efter den dagen, och organisera makten som förmår utsugardjuret att släppa sina offer.

Fram med fart. C. A.

MEDDELANDE.

På Skandinaviska Propaganda-Klubbens av I. W. W. ordinarie möte onsdagen den 17 januari 1917 uttalar mötet som sin bestämda mening att om det från den 10 ordinarie konferensen av I. W. W. utsända referendum blir majoritet beslutat till förmån för utbildning av Propaganda League till Recruiting Union att insända sin Charter för utbyte till Recruiting Union dito, och på så sätt bilda en Skandinavisk Branch med direkt förbindelse med huvudkontoret.

Minneapolis, Minn., dag som ovan.
Axel Granström, ordf.; Karl Hellberg, finanssekr.; Oscar Oström, sekr.

MINNEAPOLIS SKAND. PROPAGANDA KLUBB

AV I. W. W. avhåller
Socialt Samkväm med Dans

NORDEN HALL
(Central and 5th S. E.)
LÖRDAGEN DEN 3 FEBR. KL. 8 E. M.
Obs.: Sista föreläsningen av Ragnar Johanson.
Se vidare affiseringen.

Agitationsturne' bland Västerens skandinaver.

KAMRATER! SE HIT!

Allarm kommer att gemensamt med General Executive Board av I. W. W. anordna en agitationsturné inom den närmaste framtiden. Dess första del omfattar hela västern och stilla-havskusten.

Talaren blir vår kamrat Ragnar Johanson från Chicago, välkänd dels genom, sin agitation här i landet samt såsom medarbetare i Allarm.

Ragnar Johanson är känd som den bästa svenska talaren inom den revolutionära rörelsen i Amerika, även såsom en av grundläggarna och agitatorerna för den syndikalistiska rörelsen i Sverige. Han är en aggressiv agitator och briljant föreläsare, vilket borgar för gedigna möten med gott resultat.

Turnén börjar i Chicago och går västerut genom Iowa, Kansas, Nebraska, Utah, Colorado, California, Oregon, Washington, Dakotas, Minnesota, Wisconsin m. fl. stater.

Allarm kommer att trycka resplan varefter den ordnas, ävenså affischer, vilka erhållas gratis.

Men en sak! Vi behöva samarbete.

Kamrater, var och en i sin stad: gör det bästa möjliga. Sätt er omedelbart i förbindelse med Allarms kommitté eller "delegater" av I. W. W. samt med de eventuella "locals" eller "brancher" av I. W. W. som finnes på eder plats, samt meddela om det finnes möjlighet för möte där. Ni får då hyra hall på en av oss bestämd tidpunkt, vilken hyra vi betala.

Annonseringen erhålla ni om ni så önska från Allarm. Sätt vid meddelanden om annonser, namn på hall, tid, ämne och pris på inträde m. m. samt det antal affischer ni tror er med fördel kunna använda.

Genom energi i ordnandet, kunna storartade resultat nås och de skandinaviska arbetarna inrangeras på sin givna plats i klasskampen, i I. W. W.

Kamrater! Läggs skuldran till och låt Allarm turnén bli en verklig success.

Låt se att skandinaverna ej längre göra rätt för namnet "slöbockar" när det kommer till huvudfrågan: Arbetarklassens organisering på ett tidsenligt sätt.

Fart i arbetet, kamrater! Skriv till Box 179, Minneapolis, Minn.

Resplan och meddelande kommer att införas i Solidarity och Industrial Worker varje vecka.

Vid ett väckelsemöte för några år sedan blev en vacker, lovande, kraftig, ung flicka "omvänd", "född på nytt." I sin upphetsning skrek hon: "Jag är gift med Kristus, jag är gift med Kristus." Och i sin galenskap slog hon armarna om halsen på en gammal man och ropade åter: "Jag är gift med Kristus." Den gamle mannen, som råkade vara något tvivlande, tog milt bort hennes hand och sade samtidigt: "Jag vet inte så mycket om er man, men för er svärfar hyser jag stor aktning."

Robert Ingersoll.

TILLIES LUNCH

ALL HOME COOKING
N. W. Phone Nicollet 3473
216 So. 4th St.
For Ladies and Gentlemen
Minneapolis, Minn.

Bulletin

FRAN LOCAL 400 A. W. O.

Skogsarbetarna i Norra Minnesota ha fått skogsbaronerna att må illa. Senator Richard S. Jones från Duluth vill ha en riktig undersökning av förhållandena. Skogsarbetarna vilja ha bättre betalt, kortare arbetstid och ordentliga mat- och kampförhållanden. De strida för det och de komma ej att uppgå striden förrän de lyckas. Skogsbaronerna äro mot undersökning, bättre betalt och kortare arbetstid, med få ord, de äro motståndare till allting utom bestjälandet av arbetarna.

Vad gör ni för att få 592 konferens till en successfull sådan?

Nästa konferens av A. W. O. skulle bli en för delegater. Hur skulle det vara att ha två delegater representerade i varje "branch"? Varje "branch" 4 röster, lokala och resande delegater 2 röster, en som individ och en som representant. Organisationskommittén likaså 2 som ovan nämnts. Varje "branch" skulle bestämma ett särskilt möte för att diskutera denna fråga.

Tag röstning på detsamma och sänd in resultatet till oss. Om ni finner en bättre idé så meddela det till oss.

A. W. O.s framgång har gjort det nödvändigt att etablera Distrikts Huvudkvarter. För närvarande ha vi två sådana, en i Spokane, Wash., och en i Fresno, Cal. Till Spokane-distriktet räknas hela området väster om Rocky Mountains och Fresno Distrikt hela staten Cal. Denna indelning blir betydligt bättre för medlemmarna utmed kusten samt gör det bättre för organisationen att arbeta. Alla "branch" sekr. och delegater skulle göra sina affärer rörande 400 inom och genom respektive distriktskontor samt ha "clearance paper" innan de göra affärer med huvudkvarteret i Minneapolis. Likaså måste de ha affärerna upplärade här innan de kunna få "credentials" på distriktskontoren.

Adr. på distriktskontoren äro Don Sheridan 511 Trenton Ave. Spokane, Wash., och C. A. Roberts P. O. Box 209 Fresno, Cal.

ARETSSNYHETER.

Där finnes gott om arbete runt Eldorado och Augusta, Kansas, \$2.50 och \$3.00 om dagen, 9 timmar alltså bra plats för en energisk delegat.

Från Wirt, Okla., 2 a 3 camps 3 mil öster om staden på Sarl Road, avlöning \$2.00 om dagen board \$5.00. Contractors Ed. Miles och Dan Sweeney. Äfvenså finnes pipplägningsarbete runt samma stad, avl. \$3.00 om dagen, board \$7.00. Wirt, Oklahoma är på "main line" av "The Frisco Road". "Tankies" önskas i Wilson, Okla. 25 mil väst av Ardmore på the Ringling R. R. \$4.75 om dagen, board \$8.75.

Boilermakers äro väl organiserade på arbetet där i I. W. W. Forest Edwards, sekr., James Riley, ordf. org. kommittén.

Kamrat Ragnar Johanson härjar nu som bäst här i Minneapolis. Flera möten ha gått av stapeln med god stämning å desamma. Nästa vecka är också en bemärkelsevecka för Minneapolis i detta avseende.

Se efter afficherade möten.

C. MACKEPANG

BOOKS & STATIONARY

Skandinaviska Böcker och

Tidningar

229 Cedar Ave, Minneapolis, Minn.
(Seven Corners Post Office)